

ОБѢДЪ ЗА ТАТКО

Звънецътъ удари за обѣдъ. Децата изкочиха отъ училището, като пчелички изъ кошертъ и се загубиха изъ кривитѣ улици. Ицко стигна въ къщи. Окачи торбичката и тръгна къмъ градината да види дали вѣтърътъ не е съборилъ нѣкоя крушка. Пъкъ круши ли бѣха я! Омекнали, като смокини, сочни и сладки като медъ, но заинатили се, не капятъ. Пъкъ клонътъ бѣше единъ такъвъ тънъкъ, че да не смѣешъ да се покачишъ по него. Още не бѣше отворилъ градинската вратня, той чу името си:

— Ицкооо...

Викаше го майка му.

— Ще идешъ, — рече тя, — на Каменлиевата нива, да занесешъ хлѣбъ на татка си. Безъ хапка хлѣбъ замина тази сутринъ. И ти ще обѣдвашъ съ него!

Отъ радостъ той ококори очи, преглътна и заподскача отъ единъ кракъ на другъ.

Ицко тръгна. Презъ рамото му висѣше пѣстра торбичка. Отъ нея се подаваше добре изпечена пита, престъргана, зачервена. Въ ржка държеше бѣло калайдисано котле. Разнесе се миризма на топла пита, примѣсена съ аромата на картофена чорбича съ чубрица. Хичъ да не си гладенъ, пакъ ще ти се прияде. Спустна се Ицко и пое пѣтя подъ градинитѣ. Ще мине покрай тритѣ гираня, поскоро да стигне. Той се обърна да види тѣхната къща, градината, плѣвнята и струпаното сѣно. Но ето нѣщо, което Ицко не очакваше. Той видѣ следъ себе си куче. Очитѣ му свѣтѣха като искри. Хубаво, шарено кученце. Ицко се почуди. Кученцето му хареса много. Спрѣ. Спрѣ и кученцето. Помами го и поиска да го хване, но то боязливо сви опашка между краката си, изкимтѣ и се мушна въ буренака. Ицко тръгна. Тръгна следъ него и неканеното гостенце. Ицко познаваше всички кученца отъ махалата, отъ цѣлото село дори.

— Отъ друго село ще е, — помисли си той. — Ще го хвана. И като вървѣше, Ицко поглеждаше крадешкомъ, дали и то върви следъ него. А то все повече се приближаваше до краката му и протѣгаше шия къмъ топлата пита.

Стигнаха до тритѣ гираня. Нѣколко свини се въртѣха тамъ. Ицко се спрѣ. Спрѣ се и кученцето. Очитѣ му се тъй